

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 16-A DUPĂ RUSALII (Pilda talanților)

SF. IER. PARTENIE,
EPISCOPUL LAMPSACULUI;
SF. CUV. LUCA DIN ELADA

Astăzi ne aflăm în Duminica a 16-a după Rusalii, zi în care Sfânta Evanghelie de la Matei, capitolul 25 ne-a prezentat Pilda talanților rostită de Mântuitorul Iisus Hristos. Această pildă vorbește despre faptul că un om stăpân, chemându-și slujitorii, le încredințează, în funcție de capacitatea fiecăruia, un număr diferit de talanți, adică o avere imensă. Unuia cinci talanți, altuia doi și ultimului, un talant. Plecarea departe a stăpânului presupune timpul pe care îl dă omenirii spre a-și fructifica darurile primite, timpul de așteptare al stăpânului fiind pe măsura depărtării.

Înveșnicirea timpului, scopul vieții pământești

PILDA TALANȚILOR

Prin talant, Mântuitorul a vrut să enumere toate darurile primite de noi, oamenii, care urmează să fie înmulțite, fructificate prin efortul nostru susținut zilnic cu ajutorul harului divin mântuitor, deoarece nici un talent nu poate fi evidențiat fără ajutorul constant, direct și permanent al harului ceresc. Talantul nu aparține oamenilor, ci Stăpânului ceresc, Care îl încredințează temporar și cu scop precis. De aceea, fiecare dintre noi are chemarea și darul său. La plecarea noastră din această lume, adică în momentul în care vom trebui să dăm socoteală de ceea ce am făcut pe acest pământ, Stăpânul va cere justificare de darul încredințat și va fi exigent față de omul care a primit mult.

Cu acest prilej Mântuitorul ne avertizează: „oricui i s-a dat, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere” (Luca 12, 48). Faptul că talantul ni s-a încredințat, demonstrează că nimic nu ne aparține nouă, ci este doar primit în totală dependență de Dumnezeu fiind, pentru a împlini cele cerute. Darul primit de la Dumnezeu este în totală armonie cu puterile și capacitatea fiecăruia dintre noi, însă

observăm că-l primim numai după puterile noastre. Rodirea și înmulțirea darurilor are grade deosebite, diferite, fiecare desăvârșindu-se la nivelul corespunzător puterilor lui. În primul rând, fiecare este dator să lucreze ca sufletul său să fie cultivat, chipul lui Dumnezeu aflat în el să se facă vizibil prin viața, atitudinile și mai ales virtuțile care trebuie înmulțite zilnic.

Toate acestea presupun credință și o luptă permanentă, încununată cu biruință, asistată mereu de puterea lui Dumnezeu. Dacă omul se desparte de Stăpânul său - evoluând autonom - fără responsabilitate, cel ce își este lui atotsuficient, talantul primit devine neroditor, iar acest om se află în mare primejdie.

Timpul vieții este repede trecător, mai mult ca niciodată, el trece cu o așa rapiditate, încât ziua a devenit foarte scurtă, luna și anul abia pot fi observate. În acest scurt timp avem darul de a ne pregăti pentru veșnicie, pentru răspunsul cel bun, pentru clipa în care „fiecare, din faptele sale, sau se va preamări, sau se va rușina”. Cel ce este departe de Dumnezeu, de ajutorul Lui, nu are niciodată inițiativă, ci mereu se lamentează,

într-o continuă neputință și veșnică acuzare. Realizarea presupune îndrăzneală, luptă, încercare, cu toată puterea credinței.

Credința în Mântuitorul Iisus Hristos va dăruia oamenilor nădejde, deoarece în centrul credinței se află Crucea, smințeală pentru neamuri, dar pentru noi, mântuire (I Corinteni 1, 18). Refuzul de a lucra, chiar cu riscul de a face greșeli, de a ascunde talantul în mod deliberat, este specific unui negativism propriu spiritului demonic, care incită la nelucrare și inactivitate, la amonțirea spirituală. Ceea ce Dumnezeu ne cere nouă este faptul că darurile pe care le-am primit trebuie să le înmulțim, ele având rolul de a preface viața noastră într-o adevărată lucrare vizibilă a prezenței darului dumnezeiesc în noi.

Astăzi, mai mult ca oricând, ni se cere să devenim oameni dinamici în împlinirea faptei celei bune, împreună-lucrători în împlinirea binelui, în locul a atâta rău promovată, mediatizată, glorificată, este mare nevoie de cercetarea proprie și de asumarea împlinirii binelui și a cultivării lui. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IERARH PARTENIE AL LAMPSACULUI, VINDECĂTORUL DE CANCER ȘI BIRUITOR AL DEMONILOR

Sfântul Ierarh Partenie, Episcopul Lampsacului, prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 7 februarie, este un mare sfânt făcător de minuni al Bisericii Ortodoxe, care a trăit în Grecia secolului al IV-lea d.Hr., în timpul domniei Sfântului Împărat Constantin cel Mare. A săvârșit multe și mari minuni atât în timpul vieții sale (a înviat trei morți, a izgonit demonii, a vindecat cancerul și multe alte boli), cât și după, mai ales tămăduiri de boli incurabile.

A fost fiul lui Hristofor, diaconul bisericii din Melitopole din Misia (Asia Mică). Se ocupa încă de când era tânăr cu pescuitul. În apropierea orașelului în care s-a născut era un lac, din care obișnuia să pescuiască tânărul Partenie, iar banii pe care-i primea vânzând peștii din care nu mânca niciodată, îi împărțea pe toți la săraci. Pentru viața sa curată și marea iubire de oameni, Dumnezeu l-a învrednicit pe Partenie să primească Sfântul Har încă de la o vârstă foarte fragedă. A început să facă multe minuni, de la vârsta de 18 ani, tămăduind tot felul de boli și scoțând diavolii din oameni, prin chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos.

Fericitul Partenie a fost hirotonit preot de episcopul Filip din Melitopole, iar Ahile, mitropolitul Cizicului, încredințându-se de curăția vieții sale și de darul facerii de minuni, l-a sfințit episcop al orașului Lampsakos (vechea Pitiusa din Misia, Asia Mică). Această localitate era adânc confundată în idolatrie. Sfântul Partenie a fost doctor al trupurilor celor suferinzi din Lampsakos, dar, mai ales, doctor al sufletelor lor, deoarece a reușit să-i convertească, să-i facă să urască minciuna și să se boteze în numele Preasfintei Treimi.

A săvârșit multe minuni și vindecări, a înviat din morți pe Eutihian care fusese omorât, prin uneltirea diavolului, de carul său cu boi și a adus mulți păgâni la credință în Iisus Hristos.

A trecut la cele veșnice în anul 318 și a fost înmormântat în Lampsakos, în biserica zidită de el. Astăzi credincioșii îl prețuiesc în special pentru aceste minuni: vindecarea cancerului de orice fel și în orice stadiu, uneori chiar completă, și a altor boli trupesti și sufletești; izbăvirea de demoni sau farmece; salvarea din primejdii, pericole și rezolvarea unor situații fără ieșire.

Părți din Sfintele Moaște ale Sf. Partenie

din Lampsakos se află în Grecia: la Mănăstirea Maicii Domnului „Makrimallis” (plete lungi) de lângă localitatea Psachna din Insula Evvia cea mai mare parte a Capului Sfântului, iar Mănăstirea Sf. Ierarh Nicolae din Insula Andros păstrează o parte din mâna sa dreaptă. La noi în țară Mănăstirea Văratec păstrează la loc de cinste un fragment din moaștele sale.

La mormântul lui cel sfânt se săvârșeau, și se săvârșesc și astăzi, multe tămăduiri, iar Sfintele sale Moaște răspândesc mireasmă plăcută, izgonesc demonii din oameni, desfac vrăjile, farmecele și toate legăturile necurate și izvorăsc tămăduiri.

Sfântul Partenie vine și astăzi în sprijinul acelora care-l cheamă cu credință și evlavie, așa cum făcea și când era în viață. Prezența lui vie în zilele noastre este dovedită de minunile și binefacerile cu care îi copleșește pe cei care se apropie de el cu credință și-l cheamă într-ajutor. Sfântul Partenie, prin darul Domnului Iisus Hristos, îi ușurează și astăzi pe oamenii care suferă de influența magiei, farmecelor și a altor acțiuni satanice, și, mai ales, îi eliberează de boala blestemată care biciuiește astăzi omenirea: cancerul. Sfântul Partenie este în mod deosebit Sfântul tămăduitor al cancerului.

Mireasma Sfântului Partenie, Episcopul Lampsacului

«Stareța de la Sfânta Mănăstire Makrimallis, unde se păstrează cea mai mare parte a cinstului Cap al Sfântului Partenie, obișnuiește să spună: „Sfântul este viu și își face de multe ori simțită prezența vie în mănăstirea noastră. Închipuiți-vă – ne spune – că poate să vină un grup să cânte sfântului Paraclisul, și acesta să răspândească o mireasmă vie.

Foarte deosebită a fost mireasma care s-a revărsat de la sfânt în vara lui 1993, când a fost vizitată mănăstirea noastră de un ieromonah de la Sinai. Încă de când urca

mașina care-l aducea aici, și pe măsură ce se apropia, o mireasmă puternică s-a răspândit din biserică. A umplut biserica, a umplut curtea bisericii și nu numai, s-a revărsat și dincolo de curte, ca să-l întâmpine pe ieromonah. Maicile mănăstirii au simțit această mireasmă sfântă. Însă nu numai ele, ci și pelerinii vizitatori ai mănăstirii. (...) Mireasma aceea plăcută a ținut cât a stat călugărul la mănăstire și când a plecat, s-a stins încet-încet”.

Ceea ce este deosebit, precum ne spune stareța mănăstirii este că „Sfântul revarsă mireasmă plăcută când vrea el”.

Această mireasmă sfințită a sfântului au simțit-o intens și membrii unei familii prietene cu noi. L-au vizitat pe Sfânt împreună cu duhovnicul lor, ca să-l roage pentru o problemă serioasă de sănătate care îi preocupa. Așa cum ne-au povestit, nu au făcut nici doi pași în curtea mănăstirii și o mireasmă tare îi cuprinse. Au înaintat, tot așa, au intrat în biserică, la fel. Au făcut rugăciunea și pe toată durata ei, parfumul ce ieșea era puternic și uimitor.(...)

Și nu numai atât, copilul cel mic al familiei, care era în vârstă de cinci ani, ori de câte ori venea în vizită la mănăstire îi plăcea să meargă să stea câțva timp la Capul sfântului, aplecat deasupra și apoi să se închine. Și o dată a explicat în mod deosebit mamei lui: „Știi mămică, de ce îmi place să merg și să mă închin la Capul lui de multe ori? Pentru că miroase frumos și miroase altfel de cum miroase icoana Maicii Domnului de aici”.

Acest miros foarte plăcut arată și în zilele noastre prezența puternică a acestui mare sfânt din vechime a Bisericii noastre, a Sfântului Partenie, făcătorul de minuni. Viu printre noi și azi, el ne mângâie și ne sprijină, ne întărește în acești ani grei pe care-i trăim, vindecând atât sufletele noastre chinuite, cât și trupurile.»
(doxologia.ro) ❖

ANUL 2021 ÎN BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ ȘI ÎN PAROHIA ȘERBAN VODĂ

Parohia Sfânta Lucia, Venetia

Potrivit hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, din ședința sa de lucru din 28 octombrie 2019, anul 2021 a fost declarat în Patriarhia Română ca fiind Anul omagial al pastorației românilor din afara României și Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul; valoarea liturgică și culturală a cimitirelor.

Anul omagial al pastorației românilor din afara României

Așadar suntem într-un an în care ne vom gândi la românii din diaspora, care, la ora actuală numără peste 10 milioane de cetățeni. O mică Românie, împărțită pe toată meridianele, cu o concentrație mai mare în Europa, mai aproape de țara mamă. Biserica are un rol extrem de important în viața românilor de departe. Vom fi, în 2021, mai aproape unii de alții, românii ortodocși din țară și străinătate. În aceste timpuri de boală și izolare, ne vom lega mai mult unii cu alții, îmbărbătându-ne unii pe alții. Această temă, a pastorației românilor din afara granițelor României, va fi dezbătută mai ales în prima jumătate anului 2021. Iar unul dintre mijloacele prin care în mod concret ne vom avea mai aproape unii pe alții este înfrățirea parohiilor.

Așa cum părintele paroh Dinu Pompiliu ne mărturisea duminica trecută, parohia Șerban Vodă se va înfrăți cu parohia Sfânta Lucia din Venetia, Italia. De altfel, în Italia se află grupul cel mai numeros de români și sunt cele mai multe biserici românești. Să sperăm că în acest an, în continuare al tristeții și izolării, al bolii și nesiguranței, Hristos ne va uni în credința noastră, în dragostea creștină și în lupta plină de speranță pentru a învinge încercările grele și neobișnuite prin care trecem. Deocamdată în perspectivă se planuiește ca grupuri de tineri din fiecare parohie, Șerban Vodă și Sfânta Lucia, să facă o vizită în cealaltă

parohie. Desigur, întvedem și alte activități pe care le putem face împreună.

Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul

Anul 2021 va fi și Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul; valoarea liturgică și culturală a cimitirelor. Este o temă specială, care ne duce cu gândul la moșii și strămoșii noștri, la importanța cultului și pomenirii celor adormiți și la valoarea liturgică și culturală a cimitirelor ortodoxe. O temă care ne pune față în față cu noi înșine, cu trecutul nostru istoric, dar și familiile noastre trecute în veșnicie.

Să finalizăm lucrările începute

Pentru noi, ca parohie, anul 2021 continuă munca și preocupările pe care preoții parohiei și enoriașii le-au avut în ultimii ani. De altfel, după cum v-am informat permanent, nicio clipă activitățile pastorale, misionare și filantropice nu au încetat în timpul epidemiei. Ne-am uitat tot timpul înainte, bine știind că Mântuitorul este veșnic la cârma corăbiei Sale, Biserica. Și

așa cum ne învață Hristos când ne spune: „Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez” (Ioan 5, 17), și noi lucrăm să împlinim poruncile Evangheliei. N-am uitat, așa cum de multe ori v-am mărturisit strădaniile noastre, de cei nevoiași din parohia noastră. De aceea am continuat munca la cantina socială. Ne străduim cu toții s-o dăm folosință, dar mai este încă nevoie de ajutorul nostru pentru utilizarea cu aparatura necesară a bucătăriei. În aceste vremuri grele, în care deja mulți au pierdut locurile de muncă, în care din ce în ce mai mulți oameni își procură cu greu cele necesare traiului, vă rog să ne gândim câți oameni vor putea să aibă aici măcar o masă caldă zilnică. Milostenia - la care de multe ori ne cheamă Hristos - și care va fi criteriul suprem la Judecata de apoi, o putem face mai ușor și cu mult folos pentru noi adăugându-ne la cei care finalizează cantina socială, căci sutele, miile de oameni care vor mânca aici, vor pomeni în fața lui Dumnezeu pe cei care au contribuit, într-un fel sau altul, la această lucrare. ❖

Întâlnirile de vineri seară „De vorbă cu Părintele”

Au reînceput deja întâlnirile de miercuri cu tinerii. Dar, pentru că s-a simțit nevoia, începând din această săptămână, de vineri după Vecernie și Acatist, în jurul orei 19, vor avea loc întâlniri cu credincioșii parohiei noastre, indiferent de vârstă. Sub denumirea „De vorbă cu Părintele”, va avea loc un dialog între preoți și enoriași pe teme de largă preocupare duhovnicească.

Avem nevoie de îndrumare, avem multe întrebări pe care am vrea să le adresăm, iar viața liturgică sau Sfânta Scriptură și cărțile Sfinților Părinți ne pun în față multe necunoscute sau probleme pentru a căror rezolvare avem nevoie de un sfătuitor.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 7 - 14 FEBRUARIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 7.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 16-a după Rusalii (Pilda talanților) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 10.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 12.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 13.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 14.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei) - Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL HARALAMBIE, APĂRĂTORUL DE CIUMĂ

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Ierarh Haralambie, Episcopul Magneziei în Asia Mică (Turcia de astăzi). Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri.

Sfântul Haralambie a trăit în secolul al doilea după Hristos, fiind Episcop al Magneziei, în Asia Mică. În timpul păstoririi sale, Sfântul Haralambie s-a confruntat cu persecuții din partea guvernatorului Asiei Mici, care s-a înfuriat pe faptul că ierarhul nu se închina idolilor. Nemaipomenitele chinuri care au urmat, cu toate că venerabilul ierarh avea peste o sută de ani de viață, ne fac și astăzi să tresărim și să ne gândim foarte bine la felul în care era mărturisit creștinismul în timpul persecuțiilor romane. Pentru că Sfântul Haralambie răbda fără să crâcnească aceste chinuri și, pe deasupra, le mulțumea chinuitorilor că-l ajută să dobândească un trup ceresc, omorându-i trupul pământesc, guvernatorul a poruncit să-i fie tăiat capul.

În timpul acestor evenimente, foarte mulți martori ai chinurilor s-au convertit la creștinism, iar alții, creștini fiind deja, au mărturisit alături de ierarhul lor. Doi soldați, Porfirie și Vaptos, care îl păzeau pe Sfântul Haralambie, au mărturisit că sunt creștini, fiind condamnați imediat la moarte prin decapitare. De asemenea, trei femei care au văzut chinurile la care era supus martirul s-au convertit la credința în Hristos, fiind ucise pentru aceasta. Martirologiul stabilește la anul 202 moartea martirică a Sfântului Haralambie.

Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinuitorilor, creștinii l-au cinstit și iubit mult pe Sfântul Haralambie, rugându-l să-i ajute atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe arhierul Magneziei ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Sfântul cu siguranță i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinare.

Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i apere de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un trecut pastoral

bogat, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni.

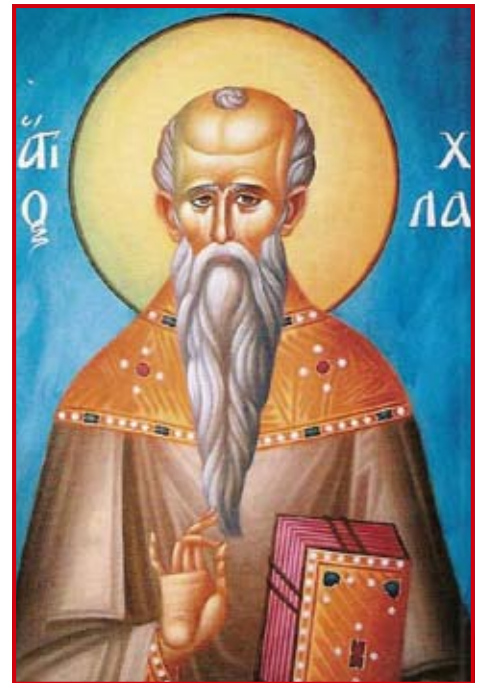
Capul Sfântului Haralambie se păstrează la Mănăstirea Sfântul Ștefan din Meteora, moaște care săvârșesc nenumărate minuni. Din hrisoavele existente la mănăstire, aflăm că în anul 1398, domnul ungro-vlah Ioan Vladislav a donat mănăstirii un fragment de lemn din Sfânta Cruce, părțile din moaștele Sfântului Ioan Botezătorul și terenuri din Țara Românească, iar nepotul său, vornicul Dragumar, a făcut să parvină acestui sfânt lăcaș capul Sfântului Mucenic Haralambie.

Recunoscut mai ales pentru vindecarea bolilor infecțioase, Sfântul Haralambie a izbăvit adesea de ciumă multe comunități încercate de astfel de epidemii catastrofale. Creștinii luau sfântul cap al Mucenicului din Mănăstirea Sfântul Ștefan din Meteora și înălțau rugăciuni fierbinți în locurile cuprinse de cumplitele boli, iar epidemiile de ciumă sau tifos încetau imediat.

Așa s-a întâmplat și când Sfântul a oprit epidemia de ciuma din 1908 care cuprinsese Mănăstirile din Sfântul Munte, iar de atunci s-a hotărât ca an de an, în ziua de 10 februarie, când se prăznuiește Sfântul Mucenic Haralambie, în toate mănăstirile athonite să se facă priveghere cu citirea paraclisului Sfântului, în semn de cinstire deosebită pentru minunile pe care acesta le-a săvârșit în acele regiuni.

În București, fragmente din moaștele Sfântului Mucenic Haralambie se găsesc la bisericile Sfântul Dumitru (Poșta) și Sfinții Arhangheli (Oțetari), unde se află un deget al sfântului; dar și la biserica Sfântul Stelian (Lucaci), biserica Nașterea Maicii Domnului – Mărgeanului, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril - Stavropoleos, Schitul Darvari, biserica Sfânta Treime - Delea Veche, biserica Sfânta Treime – Manu Cavafu (Gh. Șincai).

Sfântului Mucenic Haralambie, apărătorul de ciumă, îi sunt închinare în țara noastră mai multe biserici, ca urmare a evlaviei oamenilor față de el și de ajutorul pe care acesta ni l-a dat în marile epidemii care au înfricoșat Țările Române de mai

multe ori în istoria lor. În București, Galați, Iași, Turnu Măgurele există sfinte lăcașuri cu hramul Sfântului Haralambie.

Alegerea acestui hram de către unele lăcașuri sfinte este legată direct de „ciuma lui Caragea“, din 1813, dar și de foametea din vremea lui Alexandru Constantin Moruzi, din 1795.

În 1813, în Țara Românească s-a abătut o mare epidemie de ciumă, încât mureau zilnic 300 de bucureșteni. Ciuma lui Caragea, din vremea acestui domnitor, a secerat 90.000 de vieți. În această situație, nădejdea oamenilor a fost pusă în Sfântul Mucenic Haralambie ca singurul care putea să-i izbăvească de boală. Într-adevăr, după multe rugăciuni și cereri adresate lui, ciuma a dispărut.

Oamenii s-au îndreptat în situațiile limită spre ajutorul lui Dumnezeu, dar și-au luat mijlocitori și pe sfinți. Sfântul Haralambie era cunoscut ca apărător în epidemiile de ciumă și în vremuri de foamete. De altfel cuvintele Acatistului Sfântului Haralambie sună astfel: „Bucură-te, izbăvitorule de ciumă și de foamete!“ În iconografia ortodoxă bizantină, Sfântul Haralambie este reprezentat ca un preot, iar în cea rusească, ca ierarh. Există și icoane în care sfântul are sub picioare un schelet sau o figură urâtă, înfricoșătoare, reprezentând ciuma. Personajul malefic este arătat în lanțuri, ca semn al neputinței în fața sfântului. O astfel de icoană pe lemn, veche, de mărime semnificativă, se află în muzeul Mănăstirii Cozia.

Să ne rugăm și noi acestui mare tămăduitor, căci cu siguranță ne va apăra de molima aceasta ce pare că nu mai încetează, ne va întări, și, poate, în curând o va face să dispară din toate orașele și satele din țara noastră și din lumea întregă. ❖